

ΥΠΟΔΕΙΓΜΑΤΙΚΑ ΧΑΛΚΕΙΑ ΨΕΥΔΩΝ ΕΙΔΗΣΕΩΝ

ΤΑ ΣΚΑΝΔΑΛΑ ΤΟΥ “ΚΙΤΡΙΝΟΥ ΤΥΠΟΥ,, ΣΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

Πώς σερβίρονται ή συνταξικής είδησεις; «Μία στάχυνα μακρώ αίμα!» Τέ τραγικές ἐρωτικές ρομάντσοι μιας φτωχής δακτυλεγράφου κι' ένες νεαρού πολευτοπομπούχου. Ο μας τηριώδης στραγγαλισμός της Βιβίσιαν Χάρεντν, «Η κέρη της Αμπρτίσ», καὶ τέ τραγικές τέλει της. «Ένας ιδιόμορφος θηλυκός «γυγκαγκτέρ». «Το κερίτο με τα μακριά μαλλιά κι, κι, κι,

ΤΙΣ Ὑψηλές Πολιτείες έπαρχοι ενίσημοι ήταν στην αρχαιότητα, που λέγονταν από την πλεύση και το πον ἡδύ, ἀποκειμενά από την «φύση, τὸ οὐρανόλαός» και τις «ουρανωπει-κές ἀποκλινέψεις». Οἶς ή ειδήσεις τους, που μαργειρίζονται μὲν εἰδούς σύνθημα καὶ λέγοντας «χρό - νιούς», δηλαδὴ «ζεστές ει-δήσεις, παρουσιάζοντα πάντα μὲ τερψιτούς, θυσσώδεις καὶ ἐντυπωτικούς τιτλούς.

οὐρανούς καὶ ἐντικαύσαντες πλεύσαντο.
Αὗτές ἡ ἐφημέριδες, που ἀποτελοῦν τὸν
εἰκτίνον τύπον τῆς Ἀμερικῆς (καλή ὁρα
μερικής διέξεις μας, που κάνονται ἀμέσως ἀνά-
γνωστα φρίκης καὶ τρόμου τὴν πολὺ ἀσήμαντη εἰδῶν τοῦ ἀστυνομικοῦ
δελτίου), σημαγνώνονται διαφοράς ποιεῖ
τὸν ἀνατοχιάστων περισσότερο, ἀπὸ τὴν περιγραφὴν ἑνὸς ἀποτοπαίων ἐγ-
κλήματος, μιᾶς περιττείας, ἑνὸς ἐφωτικοῦ σχανδάλου ή μιᾶς σκοτεινῆς
καὶ μιστηριώδους ἀποθέσεως. 'Ο εἰκτίνον τύπος δὲν διστάζει διδούμενο
μπροστά σὲ καμιά έπειθοβολή, σὲ καμιά φαντασική λεπτομέρεια, σὲ
κανένα ἀπίστευτο γεγονός.

Θέλετε ν' ἀναφέρουμε μερικὰ παραδείγματα ἀπὸ ἀντές τις συνταρακτικὲς εἰδήσεις; Αἱ ἀρχοντικὲς ἀπὸ μῶν πολὺνθρόπου ὑπόθεσι, ποιεῖσθαι ἀναπτάσσουσι ἐδῶ καὶ λίγο καὶ φόβο τὴν Ἀμερικὴν καὶ ποὺ εἶνε πασίγνωστη ἐξεῖ πέρα μὲ τὸν μωσηιώδη τόπο: «Μιά σταγόνα μανῆ μῶν

Αντί ή πολύνθιλης υπόθεσή ήταν τό περιπτειώδες έρωτικό ρωμαϊκό του Κίντ Ρινελάντερ, τοί γιανού ένος πολυενετούμανγιού της Νέας Ύόρκης με μια ωμοφη, μια φτωχή δασκαλή ογραφό, την Ενάντιούν, που έργαζοταν άκουσα και την νήντη ώς χορεύτρια σ' ένα μικρό καπατάρε, για νά συντηληθώντι τά εσοδά της. Ο Κίντ Ρινελάντερ την είχε γνωρίσει σ' ένα από τα πολύναριθμα γραφεία του πατέρος του κι' από την πρώτη στιγμή κατάλαβε ότι η ωμοφη δασκαλή ογραφός του ήταν ήδηνική γνωνά της ζωῆς του. Αρχισε λοιπόν νά τήν πολιορκήσει μ' ένα επίμονο κόρτε, νά της προσφέρει πολύτιμα κοσμήματα και νότη την προσκαλεί σ' ενθυμεψεις διασκεδάσεις. Η Ήβα Ντιρόου στην άρχι μέτρεσε ότι δι' ωνευδό γιανού τού πολυενετούμανγιού Ρινελάντερ ήθελε νά την παραμυθήσει σε μια κοινή έρωτική περιπτεια κι' απέφευγε με κάθε τρόπο τις φροντίδες και περιττειδες έξοδολογήσεις του. Όταν διώσα τακάλιαδε άργοτέρα ότι δι' Κίντ Ρινελάντερ τήν άγαπτούσε πραγματικά, πίστεψε στη δύναμι τού έρωτος, ποιν ζεπενάει κάνει έπειδοι, καί τὸν άγαπτοσε κι' ξεπέιν με τού ποι μαγνόν, τὸν ποι πιστό και

εκτίνα με τον μόνο άριστο, τον πιο απλό και
τον πιο αέρινο εφεδρή έφωτα. Κι οι δύο τους
τότε άρχισαν νά ζοῦν τίς πιο εύτυχησμένες
ήμερες της ζωῆς τους και δεν άργησαν μά-
λιστα νά παντερπούν, γιατί νά επισηματή-
σουν τις σχέσεις τους.

Ο γονείς του Κίντ, ξέσω φρεγονά απ' την
τόν τόσο άσπιστο γάμο τοῦ γνωστού τους,
ιστοριάστηκαν άμεσως την Εδα και την θεώ-
ρησαν ώς μια τυχοδιώτερη, που είχε πετύ-
χε νά τιμέζη στά δίχτυα της με τά σαγη-
νευτικά θέληγητρά της τό άθω θήμα της.
Αποράσισαν λοιπόν νά την έρδουσιν με
κάθε τρόπο, και μιά μέρα ό μιστερ Ρινελάν-
τερ άνηγγειλε στο γινό του δτι ή γνωίσκα του
ηπαν....άρατίνα, γιατί, δυνας είχε άνακαλή-
ψει με τούς τητέκτεις του, ή Εδα Ντρεύν
είχε μαργό αλιώ στις φλέβες της : Αταΐτη-
σε δε ότι αύτον νά την χωρίσῃ άμετος και
τον ζεύχερους δτι θά τον άποκλήρωνε, ή δεν
πάνω τιναλά στη διαταγή του. Ό ίδιος,
μάλιστε, είχε άναθεσε στο διεργάθο των α-
φροντιστών για την άκυρωση αύτού του τόσο
έξειπληστικού γάμου.

Ο Κίντ Ρινελάντερ, μπροστά σ' αιτή την
απόφοιτη αποσάληγμα τού πατέρου του, τρομα-
κρατήθηκε ότι τὸ ειωνῖο ἀμάρα τῆς γυναι-
κας του και γιὰ νὰ μὲν έπιστοι τὴν γενικήν
καταφραγίαν τοῦ τάξεώς του, ποὺ ήταν ἔ-
τοικαν νά τὸν ἔστρεψαν, ὑπέγραψε τὴν αί-
τησι τοῦ διεζηγίου και χώρισε ἀπὸ τὴν....ά-

κατομενιούχος Κίντ Ρινελάντερ μὲ τῇ φτωχῇ δικτυόφαρῳ Εὖ Ντρούχρ. Τὸ ἐρωτικὸ φωμάντσο τοῦ Κίντ καὶ τῆς Εὔης παραμορφώθηκε ἀπὸ τῆς πιὸ φανταστικῆς λεπτομέρεις καὶ τίς πό δογμαδεῖς περιτέτεις κι ἔγινε σκανδαλιστικὸ ἀνάγνωσμα, μὲ ἀπεργίφατες φωτογραφίες τῆς «γυναικας μὲ τὸ μάτρο αἷμα, ποὺ εἶχαν γίνει μ' ἑταδέξιο φωτογραφικὸ τέχνασμα.

Ἡ κοινὴ γνῶμη, ἀναστατωμένη ἀπὸ τίς συνταρακτικὲς ἀποκαλύψεις τοῦ επιτρόπου τίποις, ἔπησε τὴν ἐπέμβασιν τῆς Δικαιοσύνης, γάρ να μάλιστα ἀν εἴλε: διωργανώθηκε πραγματικὰ διδασκοῖς τοῦ εἰλέ ἀγρυπνοῖς τὸ γάμο, ὃπος ἀπεκτύπησαν ἡ εχότ-ινούς, καὶ ἀν ἡ Εὖν Ντρούψι εἰλέ στὴ ἀλλήλους ἑτοῖς καὶ μᾶ σταγόνα μαῦρο ἀμά στις φλέβες της. Στὶς αὐλαῖσιντες τότε παρουσιάστηκαν πολύφρονες καὶ σκανδαλιστικὲς εἰδήσεις: «Ἡ Εὖν Ντρούψι ςὰ παρουσιάσῃ γυνὴ μηδοτοῦ στὸν δικαστάς της», «Τὸ σάνδαλο τῆς νεωτέρας Φρόνης ς' αὐτλ., μὲ δὲσειδες φωτογραφίες τῆς Εὖν Ντρούψι γυνῆς στὶ σταὶ τῆς Φρόνης, ποὺ καὶ αντέτης τίς είχαν πετύχει μὲ φωτογραφίαν τεχνάσαται, προσοκλῶντας τὸ κεφάλι μονοὶ τῆς ψωφητες δακτύλιογάμουσι σ' ἔνα γυνὸν σῶμα...

Οσο για τον Ρινελάντερ, πατέρα και γιού, ή «εξότ - νιούς» τούς παροντίδων ως «εγγίληματάς», έκπινουν καὶ σαδιστάς καὶ ἀνέφεραν γαταστικά σκανδαλά τους με υδωρφες γινώντες τον ἱματόσουν. Ό Κίντ Ρινελάντερ ιστότον, ποι θάνατον ενίσθιστος καὶ ησήσον νέος, ἔχασ σιγά - οιγά τοὺς φίλους του, εἰδε νὰ κλείνονται μπροστά του ὅλες ή πόρτες με περιφρίσησι και μια μέρα, σε μία στιγμή θυετηριών κρίσεων. Τέττανε μια σωράδια στὸ κενάλι του, για νὰ δώσῃ ἑνα τέλος στὸ δράμα τῆς ζωῆς του. Ή Εδώ Ντρούσην δύως μπρόσετε ν' ἀνθέξῃ ὡς τὸ τέλος, για ν' ἀποδεῖξη τοῦ δὲ εἰχε μιὰ σταγόνα μάργον αἴματος στὶς φλέβες της. Καὶ σημεία ή πολύθιλη πρόην «μίσες Ρινελάντερ» είνε μιὰ ἄπο τοῦ μεγάλες ζορέψτεις τον Μπροντγουάνη...

"Ενα πλέον παράδειγμα τώρα αιτῶν τὸν δημοσιογραφιῶν σκανδάλων είναι μια συγκινητική τραγωδία, πασίγνωστη καὶ αιτή, μὲ τὸν ἐντυπωσιακὸν τίτλο : «Η ζῳὴ τῆς ἀνθρωπίας». Κι' ἐδόπου πάλι μπορεῖ κανεὶς νὰ δῆ καθαρῶς ποὺ σημειώνει μπορεῖ νὰ φτάσῃ η ἀστινομία καὶ η ἐγκληματιστής ἐνός τέτοιου δημοσιογράφου συντίματος.

• Ιδεὺ πῶς ἔχει αὐτὴν ἡ ὑπόθεσις :

Ένα πρωί βρέθηκε στραγγαλισμένόν σ' ένα πάροχο της Νέας Υόρκης νά Βίβιαν Γκρόντντον, μια από τις πιο ωμοφερες γυναικες του ήμισυσών. Ο «άπιτον» τύπους άφησε στον αυτό το στυγερό έγκλημα κι' άρχισε να το κάνει ειδικόν γάνγρων με τις σημειώσεις στην πιάτσα. Ένα δόλωληρο έπιτελείο άτομο είδε κούνες ωρατότερο ανέλαβε νά ξεκινάση το παρελθόν της Βίβιαν Γκρόντντον, και όπως ήταν έπουμενο, δεν άφησε νάνα ανακαλύψη τους κρυφούς κι' έννοιας έφωτες της καί νά τους παρουσιάση με σινταραζατικούς τίτλους, στην πρώτη σειλίδα των «έπιτοντοντ», με κάθε είδος ψευτικές πιστογραφίες.

Η διατυλιγμένη ήμως Βίβιαν Γκρόντον είχε μιά κάρη, που ζύπες ώς έσωτερηκ' σ' ένα από τα καλύτερα παρθεναγωγεία της Νέας Υόρκης και που δὲν ήξερε διόλου το άμαρτολά παρελθόν της μπέρας της. «Οταν λοιπόν βρέθηκε μέσαφρα μιτροστά στις τρομακτικές αινήσεις άποκαλύψεις, έτασε έναν τόσο ισχυρό νευρικό κλονισμό, ώστε μιά νίντη, άπαντα σε μιά στιγμή απέτειοις, έπεσε από το παρθενικό τοι δωματίου της, που βρίσκοταν στο πέμπτο πάτωτο, και βρήκε ολότριο θάνατο απένω στα μαρμάρινα σκαλοπάτια της εισόδου της παρθεναγωγείν. Ο «εκτίνον τύπος» όσού δόσεν δέδοτανε νὰ κάνῃ «άναγνωσμα» μὲ σκανδαλιστικές άποκαλύψεις κι' απήνη ακόμη τὴν τραγική απότοκονία της κόφης της Βίβιαν Γκρόντον, μὲ τὸν χαρακτηριστικὸν τίτλο : «Η ζώη τῆς άμαρτας».

THE GARDEN

Τέλος, τιπικὸν παράδειγμα αὐτῶν τῶν «ζεστῶν εἰδήσεων» τῶν «τάμπλοιντς», είνε κι' ἡ ιπνόθεσις τῆς Μαΐης «Ἄρμοος, ποι ἔγινε διάσημη στην Ἀμερικὴ μὲν τὸν τίτλο : «Τὸ κοριτσάρι τὰ μαστούνα μαλλήλων».

τοι με τα πιλόνια μαλλιά».
'Η Μαΐη' Ἀρμορ ἦταν μιὰ αικρὴ ὑπάλληλος ἐνὸς ἀνθυπαλείου και δὲν θ' ἀναστάτωνε ἀσφαλῶς τὸν Νέο Κόσμο, διὸ δὲν τὴν ἔδιωξην μιὰ μέσον ἀπὸ τὰ θέστα τρεὶς ἀποστάτες

Η Ελληνική και χριστιανική με το μαγικό σύμβολο

ΡΩΣΙΚΗ ΔΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ Α. ΤΣΕΧΩΦ

ΜΙΑ ΜΙΚΡΗ ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ

κομικός ήθωστος! Ήδην 'Αζύμοβιτς Βοροφιάδη - Σοσολώρα, ισαεῖ το γναλά του, έχωσε τα χέρια του μέσα στις τσέπες του πλατύτατου πανταλονιού του, γνώσε πρός το παράνυχο κι' έριξε τα γανονέμενά του πάνω στη παράνυχα του αντικρύνοντα σπιτιού.

"Ετοι άλλων μέσου στο δωμάτιο της ήδοποιού Μαρίας 'Ανδρέγενβα μια πίγρησή σιωπή, ή όποια ράρησε περισσότερο από πέντε λεπτά.

— Ούρι! Τί πλῆρε! Έκανε μέσα φροταγωνίστρια Μαρία 'Ανδρέγενβα, ανοίγοντας το στόμα της σ' ένα ατέλειο κασμονότρο.

Μά ό! Ήδην 'Αζύμοβιτς δέν έβγαλε μιλά απ' το στόμα του κι' έξαπολύθηκε νά κυττάξη άφηση μένα τό αντικρύνον παράνυχο, χωρίς ταν νά γνωρίσῃ νά την κυττάξῃ, λέσ και δεν την είχε άκουσει.

— Γιατί σιωπάτε, Ήδην 'Αζύμοβιτς; Τότε φρίστε τότε ή Μαρία 'Ανδρέγενβα, μ' ένα ύπνο έντονο. Μιά πού ηρθατε και μέ διασόψατε απ' τη μελέτη μου, πρέπει έπιτελους κάτι και σεις νά πήγετε! Είσαστε, μά την άλληεια, αντιτρόφος μ' αιτήσατη στη σιωπή...

— Χα...! Έκανε τότε έπεινος, χωρίς διόλου νά κινηθῇ απ' τη θεοί του. Θέλω νά σας πά κάτι, μά... διστάζω...! "Αν σας τό πώ μέσανα, μ' δηλη μον την άλλητα και την ειλικρίνεια, δίχως περιττές φευτούλεπτότητες και μαστιμένα λόγια... μά σας τό πώ καθαρά, μπορει πόδος νά μον καταρίσετε, νά με καταρίσετε, νά με περιπλανείτε... Οχι, κάλιο νά σιωπήσω!" Ας περιορίσω τη γλόσσα μου, πούν νά με βρή κανένα παρό!

— Τί νά θέλει ταν νά μον απή! «Αναρωτιμένη τότε η φροταγωνίστρια. Είνε άνησυχη, τα βλέμματά του έχουν πάρει μια έξαρση παράξενη, γανέται σαν νά μή τον χωρά το δωμάτιο μον...» Έχει γοργότο νά μον έτουσατε γιαν καμιά έρωτική έξιμολόγηση! Χα...! Βρίσκεται κανείς τον μετέλα τον μ' ώρους αντούς. Χτές, μέσανα, δη πρότοι βιολιστής μπορει μέσα στο καμαρίν μου κι' έπεισ γονατίστος μπορει μον καί μελίνος δρόσος μον έχωστη γειτηκε δη μ' αγάπη κι' ότι δέν μπορει νά ζηση μέσα μια στιγμή χωρίς έμένα. Σημερα πάλι ο μαεστρος βαρεμαναστένας κυττάζονται με διαρροές, σ' ότι το διάστημα της δοκιμής... Ας, είνε σίγουρο, πώς χάσανε διοι τα μελάτα τους και δέν έχονται ταν...

— Ο κομικός 'Αζύμοβιτς έφρυγε απ' το παράνυχο, πήγε κοντά στο κομό και πάνοντας πότε το ένα και πότε τ' άλιο τα διάφορα μιροφοτάγματα πούν ησαν έπει τάν, ξανάρχοισε :

— Καλάστα... Θέλω νά σον πώ κάτι, μά φοβάμαι, δεν έχω το δάρος... 'Αμα σας τό πώ μ' δηλη μον την αρέλεια, υδη με βρίσκεται χωράπτη μονέρο... και τα παρόμοια... Σας έσημε, σας της γυναίκες... Η φροταγέτερο λοιπόν είνε νά το βούλωσαν...

— Αλήθεια, έρωτοχτυπημένος δάναν! έξαπολούθησε νά σκεπτείται η φροταγωνίστρα. Μά τι νά τον κανείς κανείς; Είνε τόσο καλός, τόσο αξιαγάπητος! Είχε ταλάν, είνε μοναδικός! Άλλα... δέν μ' αρέσει. Είνε ασχημος. Περατει σκηνής και το πόσωπο του έχει κάτι σημάδια... Ή φωνή του είνε φρεσκή... Κι' έπειτα, έκεινοι οι τρόποι του... Οχι, ποτέ...

— Ο κομικός, νευριασμένος κι' αμύλητος, άφον έκανε έντονειταξην μερι-

νός της. Ή 'Αρμορ τότε, άφον έπι μια έβδομάδα βασανίστηκε από την πανοργία και την πενία, κατέφρυγε τέλος σ' ένα καταγώγιο τον έπειτο, όπου γνώρισε έναν έγκληματικό «γράγκατερ»...

Την άλλη μέρα ή προτονάντωλις μπήκε μέσανα με τό περιστρόφο από χέρι ο ένα καταστηματα, άδειαστε τό ταμείο κι' έπειτα πήδησε σ' ένα απότοκόντο, πού τ' άδηγησε δέ σύντροφός της, κι' έγινε αάφαντη!

Κατόπιν, ένθουσιασμένη από απή την εικόνη έπιτυχία, ή 'Αρμορ άφησε να ληστεύν τα καταστήματα και γρήγορα έγινε διάσημη από τις δημόριδες, που έξινυνόδαν την ώμοφρα της, τό δάρος της και την έκαναν ήρωιδα κατατάχτικων κατορθωμάτων, φαντασιών ρέβαια, ματι τα «κόλπα της ήσαν κονές ληστείς.

«Τό κορίτο με τα μακρύ μαλλιά, δτως έλεγαν την 'Αρμορ, έπειδη ήγε μακριές χρυσόξανθες μπούλες, δταν έπεισ τέλος στις χέρια της πατονώμας, ώμοληγησε ειλικρινά δτι δεν θά έξαπολούσε τη ληστρική δράση της, δτι ή έπιχειρείδε δέ περιφράσαν «έπόσ ώμοφρα της και την παρθύματά της και δέν έκαναν τ' άνοιμα της πατίγνωστο κι' αξιοζήκετο στα περιβάλλοντα τον ίντοκόμουν!

Από αιτά λοιπόν τα τρία παραδείματα πού άναφέραμε, βλέπεται κανείς την τρομακτική αστυνόμησα και την έγκληματικότητα τους επιτρούν τύπους της 'Αμερικής, που μεταβάλλει τα γραφεία του σε χαλκεία πενδόν ειδήσεων και φαντασιών σκανδάλων.

κάν βίβατα μέσα στο δωμάτιο, φίγτηρε υπέροχα μάτων πάνω σε μια πολυθρόνα, αργαλεύει απ' το τραπέζι μια έφημερίδα κι' αφρίσε να την διαβάζη δαρο μπορεισε πά γοηγουρα. Μά δεν πρόφτασε να διαβάσει ήγε μάριδες της, γιατί τα βαρεια βλέφαρά του πέσαντε μάτων και τον πλείσαντα τά μάτια.

— Θεέ μου! Τοιχάσιστον νά έπηχογιν δω μέσα μερικές μάριες! μπορούμετε με κλεψύδρα μάτια δη κομικός. Ότι και υι οιαστέδες κανείς κάπως μαζί τους...

— «Κι' όμως, δεν έχει ασχημα μάτια, έξαπολούθησε νά σύλληψεται ή πρωταγωνίστρια, κατάστασης του. Για έναν άνδρα δεν έχει και τόση σημασία ή διωροφά, δαρο ή φυγή το πνεύμα... Μπορούμε μια χωρα να στεγανωθεί! Α' όλα κι' όλα, με ώλλους δρόσος δεν θά δεχτή ποτε την ένωση μας... Λάθησα, πως με κλεψύδρα ποτε λέγο... Φιλόγεις έβγαζαν τα μάτια του! Φιλόγεις που περιπολούν! Μά γιατί διστάζει; Αντό μωναχ δέν μπορού νά καταλάβω λε...

— Ο κομικός εκείνη τη σιγκή, χωρίς νά ανοίξει τα μάτια του, άναστεναζε, σας ένας βαρεια ποτε φρεσκαίνεσαν μάτιαν άνθρωπος. Φωνάζατε ότι τον σποιγίζει πολύ αιρετά ποι δεν τολμούσε νά πή έκεινο πονήσει. Τόν έβλεπε κανείς καταπάνωντας σαν παντάρη σαν δαχνώνται τα χειρά του, έτσι, ποι το στόμα του στράβωνται πάσια... Βέβαια ήταν καταπανεργά δη πέπασε.

— Εποδούμε διωριστέρειαν νά σιδήρουμεται και χωρίς της της ή πρωταγωνίστρια. Κερδίζει αφετά. Τόν προτιμω περισσότερο από κάθε άλλον! Μά την άλληεια! Αρχει νά μοι πι ποι μ' αγάπη και θά δεχτή μετέστρεψη! Βέβαια. Γιατί νά τὸν λυτήσω, τόν κατέλευτον με την άγνοη ποτε πορφή του... Αγ, τό χρόσον με...

— Οχι! Δεν μπορού νά βαστάζει περισσότερο! Φωνάζει μέσανα δη κομικός, άνοιγοντας τα μάτια του και πετώντας μακριά την έφημερίδα, ποι κρατούσε στά χέρια του. Τέτον της πανεπιστηματισμένο χωραπήρηα έχω... Δεν μπορού νά νικησου τον έπονο μον... Χτοπήστε με, Μαρία 'Ανδρέγενβα, βρίστε με... Κάνετε μον διάτι θέλετε, μα δύ σας το πώ. Μαρία 'Ανδρέγενβα!

— Καλά, καλά, είτε τότε έκεινη, μ' έναν ένθυμητο τόνο. Φτανόντη πειά τόσα διωσιστηρικά, τόσα κομικάστατα. Μύλιστε μοι, έπιτελους, έλευθερα, μέσον σας τό έπιτρέποντα... — Μανούντα μοι... Περιστερούλα μοι... Συγγνώμην... Γονιαστός φιλό τά χεράκια σας... Είτε άμεσως δη κομικός, ένω δητά τα μάτια του κατοιδούσαν χοντρά.

— Μύληστε μοι, λοιπόν, άνοητε! Είτε, βαθειά στραγινημένη, ή πρωταγωνίστρια. Τί σινδαρίει; Δεν έχετε πάν σχετάσει ή καρδιά μον... — Μήτως έχετε, περιστερούλα μοι, κανένα... κανένα... ποτηράδια βόταν... Τόλιστε την πρατή δη κομικός, ποι δεν είχε φαντασθεί την έφημη ποτε φρεσκαίνεσαν μάτιαν την έπονη από την ίντοκόμου!

— Καν σινέχισε ποτε φαρετά :

— Έχετε, Μαρία 'Ανδρέγενβα, δητερερά από το έθεσηνορθρανό γέντι, μέσον στο στομαζι μον γινονται σωτές ναι παιχίσεις διαφόρων δέσκων, ποι κανείς χημάρος δέν μπορει νά θέτει άνγηγενη! Μέ ποτενέτε; Είμαι ανω - κάτω... Δεν μπορού νά βαστάζει πειά οτι ματ σιγκή, χωρίς νά βάλω μια γονιά δότακα στο στόμα μοι! Ή κοιλά μοι...

— Η πρωταγωνίστρια, απούγοντας τά λόγια του, γίνεται με μιας κατάκοκκην και κατοσύφιασε. Μά δεν τάχασε, ώστοδο. 'Αιμέσως σπράδηρε απ' τη θέο, της και προσέφερε στόν έπισκεπτή της ένα ποτηρόνα βότακα. Έκεινος τό φονέτης με λαχτάρα, σινηήθε, έτριψε την κοιλά του και άναστενάζει φαθεία :

— Ααααχ...

— Αλλά αιτό τό «άχ», δσο κι' δητη ήταν παθητικό, δέν ήταν καθόλον ένας άναστεναγμός έφωτος.

— Κατ' ή πρωταγωνίστρια ζανάσιγρε μπογούτεμένη στη μελέτη της, φινηριζόντας :

— Δέν ήταν άγαπτη... Δέν πονοδος ή καρδιά του... Ή κοιλά την πονοδος, Θεέ μου!

— Κι' έκανε κι' αιτή :

— Λαπαπακ... / Σι...

— Μήτως έχετε, περιστερούλα μοι, κανένα... κανένα... ποτηράκι βότακα ;

